

Sonnes frise, fornyet 1951-59. Udsnit af Thorvaldsens modtagelse.
Yderst tilhøjre i skaren borgmester Julius Hansen, hvis portræt på frisen
er udført af Jens Urup Jensen.

BORGMESTER JULIUS HANSEN

I over 24 år, fra april 1938 til september 1962, har Julius Hansen siddet i Thorvaldsens Museums bestyrelse, udpeget af Københavns magistrat, og i samme tidsrum har han været bestyrelsens formand. Ingen tidligere formand har bestridt hvervet så længe. For museet blev dette åremål en særlig epoke, i hvilken Julius Hansen var en forgrundsfigur.

Han har selv engang udtalt, at han før sin indtræden i bestyrelsen ikke havde slidt sine skosåler tynde i Thorvaldsens Museum, som var »helt der oppe«, og hvor de, der forstod kunst og kunne tale om kunst, levede. Hvor kunne han gøre en indsats, og ville hans forudsætninger for at gøre nogen gavn strække synderlig langt?

Enhver, der kender borgmesteren vil vide, at han var og er en myreflittig natur og overmåde interesseret i alle foreteelser inden for det kommunale område. Havde han først fået fat på en sag og skønnet, at den havde bærekraft, slap han den ikke af hænde, og tårnede der sig vanske-

ligheder op – politiske, økonomiske eller andre – helmede han ikke, før sagen var ført igennem til det resultat, han ønskede.

Disse egenskaber skulle i fuldt mål komme Thorvaldsens Museum til gode. Ved sin tiltræden i 1938, da museets indvendige istandsættelse praktisk talt var færdig, stod det snart 100-årige problem, restaureringen af Sonnes frise, som »den store bøjgen«, alle hidtil var gået udenom. Men dette passede ikke Julius Hansens temperament. Selv om krigen var kommet i 1940 og havde sat bom for den slags ting, søgte Julius Hansen dels selv og dels gennem sine medarbejdere i de følgende år at berede jordbunden og at skabe interesse for en fornyelse af frisen. Forberedelser og undersøgelser foretoges, således at frisesagen efter krigens afslutning i 1945 kunne komme til realitetsbehandling.

Uden sværds slag gik det dog ikke, hverken i eller uden for bestyrelsen. Julius Hansen kom til at stå som det mæglende midtpunkt mellem de stridende parter, men han kunne også – når det tiltrængtes, og det hændte – slå i bordet. Mange forhindringer dukkede op og skulle forceres, de blev det. Endelig kunne han i 1950, bistået af sine medarbejdere, forelægge museets bestyrelse og kommunalbestyrelsen et samlet forslag til restaurering af museets gadefacader, herunder fornyelse af Sonne's frise. Der var her tale om millionbeløb, selv om staten ydede et sekscifret tilskud, men borgmesteren fik med sin ildhu og interesse tilslutning til forslaget fra alle parter.

I sig selv var det en bedrift at fremskaffe alle de mange penge under den da rådende økonomiske situation. Det var vanskeligt, også fordi der i den kommunale pengekasse sædvanligvis kun er en bestemt årlig pulje til disposition, som de respektive borgmestre, hver med deres berettigede ønsker, indbyrdes må komme til rette om at dele.

Efter vedtagelse i kommunalbestyrelsen i 1951 blev arbejdet sat igang og stod færdigt i 1959. Æren for at dette omtvistede problem blev løst er først og fremmest Julius Hansens.

En sådan mærkesag optager selvfølgelig sindene hos bestyrelse og medarbejdere. Men der findes også en almindelig dagligdag. Bestyrelsen samles sædvanligvis kun nogle få gange om året, og Thorvaldsens Museum er kun et lille hjørne af en borgmesters område. Men det må siges, at museet havde og har en stor plads i Julius Hansens hjerte. Selv om han havde travlt, og det har en borgmester i vore dage, manglede der ikke tid til at drøfte dagens problemer eller til, ind imellem, at aflægge museet et

besøg som en forfriskning under dagens pres. Kendt er også de »Borgmesterfrokoster« i skuret på plænen foran museet, der hørte til hans inspektion af arbejdet på Sonnes frise, og hvor han mødte med sine tre stykker lommemad, købt på vejen fra rådhuset. I kredsen af kunstnerne og håndværkerne foldede hele hans storslåede væsen og impulsive vitalitet sig frit ud i glæden over arbejdet, der skred frem.

I 1962 tvang den ubønhørlige aldersgrænse Julius Hansen til at forlade sit embede på rådhuset og dermed også pladsen i museets bestyrelse. Forskellige hverv har han dog beholdt til at udfylde sin nye tilværelse med, og man ser ham stadig på bestyrelsens årlige skovtur, som han selv har indført, og som i praksis har vist sig som en såre nyttig tradition.

Julius Hansens regeringstid blev en af de mest betydningsfulde i museets historie.

AXEL RAVN